Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 43 (983) ★ miercuri 28 oct. 1964 ★ 8 pag. 30 bani

Plenara comună a C.C. al U.T.M. și a Consiliului U.A.S.R.

În ziua de 21 octombrie a.c. a avut loc Plenara comună a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor și a Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților din R. P. Romînă. La lucrările plenarei au participat membri și membri supleanți ai C.C. al U.T.M. și ai Consiliului U.A.S.R., primi secretari ai comitetelor regionale U.T.M., activiști ai C.C. al U.T.M. și ai U.A.S.R., redactori șefi ai publicațiilor de tineret, secretarii comitetelor U.T.M. și președinții A.S. din centrele universitare, secretari ai comitetelor U.T.M. și președinți ai asociațiilor studenților din institute și facultăți, directori ai caselor de cultură ale studenților. La plenară au luat parte, de asemenea, activiști cu munci de răspundere în aparatul C.C. al P.M.R., reprezentanți ai Ministerului Învățămîntului și ai Uniunii de Cultură Fizică și Sport.

Plenara a dezbătut activitatea desfășurată în anul universitar 1963/1964 de organizațiile U.T.M. din instituțiile de învățămînt superior și asociațiile studenților pentru sprijinirea procesului de învățămînt în vederea unei temeinice pregătiri profesionale a studenților, munca politică, cultural-educativă și sportivă, precum și sarcinile ce le revin în aceste domenii în noul an universitar, adoptînd hotărîri corespunzătoare.

De asemenea, Plenara a ascultat o informare privind activitatea desfășurată de U.T.M. și U.A.S.R. în domeniul relațiilor internaționale.



ALEGERILE PIONIEREȘTI

Mihaela, noua președintă de grupă

Petalele zorilor se legănau peste oglinzile ferestrelor, revărsîndu-se unduitor în încăperea clasei a VII-a, împurpurînd și mai mult obrajii copiilor și așa încărcați de emoție.

În clasă sînt multe flori și asta întregește aspectul sărbătoresc al adunării. Pentru pionierii grupei I din detașamentul nr. 1 este o zi de sărbătoare, ziua cînd își aleg noul președinte de grupă.

Rotaru Adrian, vechiul președinte, citește din caietul grupei însemnări despre acțiunile la care au participat. Rînd pe rînd, ca pe un ecran de cinematograf, se înfățișează unele dintre vizitele făcute de ei. Își reamintesc de Expoziția realizărilor economiei naționale din București, unde au văzut mari realizări ale industriei, agriculturii și culturii patriei noastre socialiste. Răsună apoi numele pionierilor care s-au străduit să învețe bine, îndeplinindu-și în același timp cu sîrguință îndatoririle obștești. Prin fața ochilor reînvie acum tot ce au realizat împreună într-un an întreg.

Sala se învăluie din nou în liniște. Se fac propuneri. Pionierii Tudose Gheorghe propune ca noul președinte să fie Ionescu Mihaela. Dar nu se mulțumește numai cu atît. În puține cuvinte, el o descrie pe Mihaela: „E o fată harnică, nu este egoistă, se străduiește să obțină note bune la învățătură. N-a lipsit niciodată de la diferitele acțiuni ale grupei. Se interesează de preocupările fiecărui coleg, nu pregetă să dea fiecăruia o mînă de ajutor". Asemenea cuvinte au fost rostite și de ceilalți pionieri. Toți sînt de acord cu alegerea Mihaelei.

Cînd i s-a dat cuvîntul, Mihaela era emoționată, îmbujorată la față, bătăile inimii și le auzea cînd mai puternic, cînd mai încet. Dar glasul ei răsuna clar: „Mulțumesc tuturor pentru încrederea acordată. Aș vrea să fim o grupă fruntașă. Eu, una, voi face tot ce voi putea — ajutată, firește, de voi toți".

Apoi au cîntat cu toții melodii vesele — cîntece pionierești. A fost, într-adevăr o zi de sărbătoare, care va rămîne în amintirea fiecărui pionier.

DORINA DÎRVAREANU
instructoare superioară,
Școala generală de 8 ani
nr. 3, Craiova

Trei colege de la Școala medie nr. 7 din București, un buchețel de flori, și inimile lor calde, cu care-l felicită pe Grecia Liviu noul lor președinte de grupă.



Foto: GR. PREPELIȚĂ

Zilele acestea pionierii de la Școala generală de 8 ani din comuna Șaele, raionul Tr. Măgurele, au trăit clipe de mare bucurie: au participat la alegerile de grupă. Printre cei aleși se află și pionierii Tomescu Marinela, clasa a VI-a A, Goașă Marin, clasa a VI-a B, Pîrvu Elena, clasa a VII-a A și Cîrmiș Ștefana, clasa a VII-a B. Acum, pionierii pregătesc, în continuare, alegerea președinților de detașament.

(de la NAIDIN F. LEONIDA)

După multe pregătiri și emoții a sosit și ziua mult așteptată: ziua alegerii noului președinte de detașament. După ce vechea noastră președintă a citit din jurnalul de detașament despre cele mai frumoase acțiuni ale detașamentului, și după discuțiile purtate de pionieri am trecut la alegerea noului președinte. În unanimitate am ales-o pe colega noastră Bucurie Georgeta, o fată energică, bună colegă și pionieră silitoare la învățătură.

(de la AMARIEI LUCIA, cl. a VI-a B, Școala generală de 8 ani nr. 1, Botoșani)

Începînd cu primele zile ale lunii octombrie, pionierii clasei a IV-a A de la Școala generală de 8 ani din Brețcu, raionul Tg. Secuiesc, au început să discute o problemă importantă pentru colectiv: pe cine să aleagă președinte de grupă? În urma discuțiilor purtate pionierii au hotărît — îl vor alege pe Teofil Constantin. Și... într-o frumoasă adunare ei i-au acordat bucuroși lui Teofil cinstea de a le fi președinte de grupă.

(de la TEACA CONSTANTIN)

...În clasa a V-a B de la Școala medie nr. 3 din Bacău domnește o atmosferă sărbătorească. Peste tot pionierii au pus flori. Așezați în bănci ascultă cuvîntul vechiului președinte de detașament, pionierul Darie Constantin, care vorbește despre activitatea depusă în anul care a trecut. Apoi urmează discuțiile. Cînd au trecut la alegerea noului președinte, mîinile s-au ridicat toate pentru realegerea lui Costel, colegul lor, vechiul președinte de grupă.

Printre pionierii aleși în activul pionieresc al unității de la Școala generală de 8 ani din comuna Păuliș, raionul Lipova se află Petcuti Lidia, Perneanu Ioan, Rotaru Rodica, Sauer Lizelate și Merschibach Ecaterina — pionieri fruntași la învățătură și activitățile pionierești.

Alături de colegii lor ei și-au luat angajamentul ca pînă la sfîrșitul anului școlar să obțină numai rezultate bune la învățătură.

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

INIȚIATIVA PIONIEREASCA

De fapt, ce înseamnă inițiativa? Mai întîi înseamnă să nu treci nepăsător pe lîngă ceva care nu e în regulă; apoi — să observi, să reții acel „ceva" care nu este în ordine... Dar nu numai atît: trebuie să și găsești soluțiile cele mai nimerite, să le aplici!

Vă redăm mai jos cîteva inițiative întîlnite la ȘCOALA GENERALĂ DE 8 ANI NR. 169 din BUCUREȘTI. Acolo unde e nevoie, inițiativa pionierească intrînd întotdeauna la timp în acțiune a rezolvat multe neajunsuri. Le dorim succes în continuare.

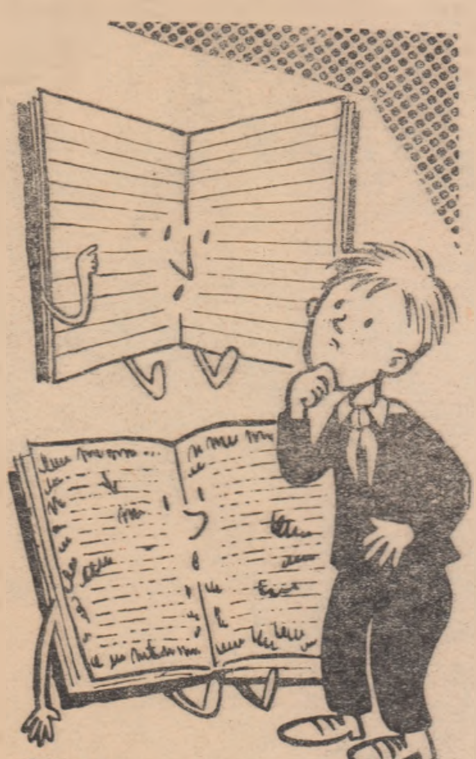


Mic buletin meteorologic

În fiecare zi, în ziare, la posturile noastre de radio, se anunță cum va fi vremea. Și pionierii citesc, ascultă. Unii dintre ei mai scot însă și alt buletin meteorologic (rezultatul inițiativei lor... astronomice!) care apare la gazeta de perete a unității. Iată unul dintre cele publicate pînă acum.

INSTITUTUL METEOROLOGIC COMUNICA: Azi, la ora 13, atmosfera în clasa a VII-a a fost... de 8 și 9 la chimie. Pionierul Ionescu Sorin, care a fost ascultat despre baze, a răspuns clar. Maxima de ieri a fost... 10 la romînă. Aceasta a înregistrat-o utemsita Șroger Sarana. Cauzele sînt simple, după părerea celei ce a înregistrat: respectarea programului zilei, ceea ce înseamnă, pur și simplu, să-ți înveți cu perseverență lecțiile, mai întîi la matematică, fizică, chimie... apoi la geografie, istorie și celelalte; după ce îți scrii temele, și faci unele exerciții asemănătoare. Minima din cursul serii a fost, la franceză, un 4. De ce? Pentru că Niculescu Șerban nu a respectat cele discutate la dirigenție, nu a ținut seama de sfaturile fruntașilor la învățătură. La o limbă străină nu e suficient numai să citești lecția, ci trebuie să înveți reguli, să cauți exemple, să memorezi cuvinte, să traduci. Or, el nu a procedat așa.

Timpul probabil de mîine: Vremea se menține călduroasă pentru alungarea norilor și mai ales pentru împrăștierea ceței. Astfel, băieții și fetele care stau cu casa, unul aproape de altul, după ce își fac temele fiecare în parte, repetă împreună. Unde au o neclaritate și-o înseamnă și la proxima oră de consultație întreabă pe tovarășul profesor de specialitate. Vîntul, care se iscase cu unele intensificări din sectorul sudic al ultimelor bănci, a fost oprit. Temperatura minimă va fi cuprinsă între 7 și 8, iar cea maximă între 9 și 10.



Așteptăm oaspetele

În manualul de limba romînă, în cel de matematică sau în cel de cunoștințe despre natură ale elevului Horodnic Vasile din clasa a IV-a C. apăruse mici pete, notițe luate direct pe manual (parcă n-ar fi avut caiet!).

Observînd aceasta, colectivul de conducere al detașamentului a răsfoit și alte manuale. Cele mai multe erau curate, dar...

Atunci cineva a avut o inițiativă... grafică.

— Ce-ar fi să-l invităm pe nea Ionescu!?

— Cine-i?

— Un tipograf.

Și astfel tovarășul Nicolae Ionescu, muncitor tipograf la „Casa Scînteii", a fost rugat să vină în vizită la ei, în detașament. El le va vorbi copiilor despre faptul că la manualele școlare lucrează numeroși scriitori, redactori, desenatori și, bineînțeles, tipografi!

Discuția despre cum se realizează o carte va folosi tuturor pionierilor, dar mai ales... „inovatorilor" de felul lui Vasile.

„Ceasul deșteptător" al grupei

Sînt fel de fel de ceasuri. Mai mari sau mai mici, care merg după ora exactă sau nu. Despre un ceas deșteptător care se deplasează la domiciliu n-am auzit totuși, deși el o fi existat, de vreme ce a determinat-o pe Conta Lucia dintr-a VII-a să nu mai întîrzie. Dar mai bine să vă povestesc de la început.

Ca și ceilalți colegi de clasă, Lucia învață după-amiază. Deci se scoală... după pofta inimii. „Mai am timp" este formula preferată. Și apoi chiar atunci cînd se deșteaptă la timp mai zăbovește o vreme în pat, cu greu ajunge la masă și, și mai greu, la lecții. Totuși, ajunge. Tacticos lucrează o oră și mai bine la desen, apoi la istorie, geografie... În mijlocul lecțiilor ia o pauză... Cine poate afirma că o pauză nu-i necesară?! Că pentru Lucia ea se prelungește... și se prelungește... și iar se prelungește, asta e altceva. Și uite așa se trezește că e ora unu fără un sfert și ea tot cu tocul în mînă. Urmarea o cunoașteți: Lucia intră în clasă o dată cu tovarășii profesori, ba...

A fost criticată într-o adunare, dar degeaba. Atunci a intervenit „ceasul deșteptător" al grupei, cum i se mai spune. Cu zece minute mai devreme de ora obișnuită, *cineva* a prins obiceiul să treacă pe la Lucia.

— Țîr! anunță... ceasul.

Vrînd, nevrînd Lucia trebuie să plece la școală la timp, nu poate să-și lase oaspetele să aștepte.

O zi, două, trei... Ceasul deșteptător și-a îndeplinit misiunea. Acum, Lucia sosește la timp la școală, iar „ceasul deșteptător" se odihnește. Nu mai e cazul să intervină.

Strict secret

Oare inițiativa are de-a face și cu disciplina?

Desigur. Într-o pauză, cineva a anunțat ca, după ore, băieții să mai rămînă în clasă. Fetele s-au uitat mirate. Ba chiar curioase. Ar fi vrut să-i urmărească asemeni unor detectivi în travesti, dar pînă la urmă s-au rușinat.

— Dacă-i „strict secret", să fie sănătoși! Nici nu ne interesează...

De ce n-au vrut să cheme și fetele? Pentru că ei n-au vrut să afle fetele un lucru neplăcut pentru băieți și anume, faptul că Antonie Gheorghe, colegul lor de clasă, a iscat un scandal în timp ce jucau fotbal, a înjurat și i-a aruncat vorbe urîte lui Antonescu Paul.

Băieții l-au muștruluit bine pe Antonie, i-au arătat de ce a greșit.

Și iată că intervenția „strict secretă" se pare că pînă acum a fost eficace. Sperăm că va fi la fel și în viitor.

Nu mai trebuie tăbliță cerată

În vremuri străvechi se scria cioplindu-se în piatră, desenîndu-se pe foi de papirus, zgîriind pe tăblițe de ceară. Să fi rămas Teodorescu Victorița la acele timpuri? Nu cred. În ghiozdan, pe bancă ea are destule caiete. Și totuși...

Ora de geografie. Tovarășa profesoară explică, desenează pe tablă. Victorița, „ca să nu greșească" pe caiet, face exercițiî pe... bancă. Ca pe o tablă cerată!

În recreație a găsit pe aceeași bancă un bilețel.

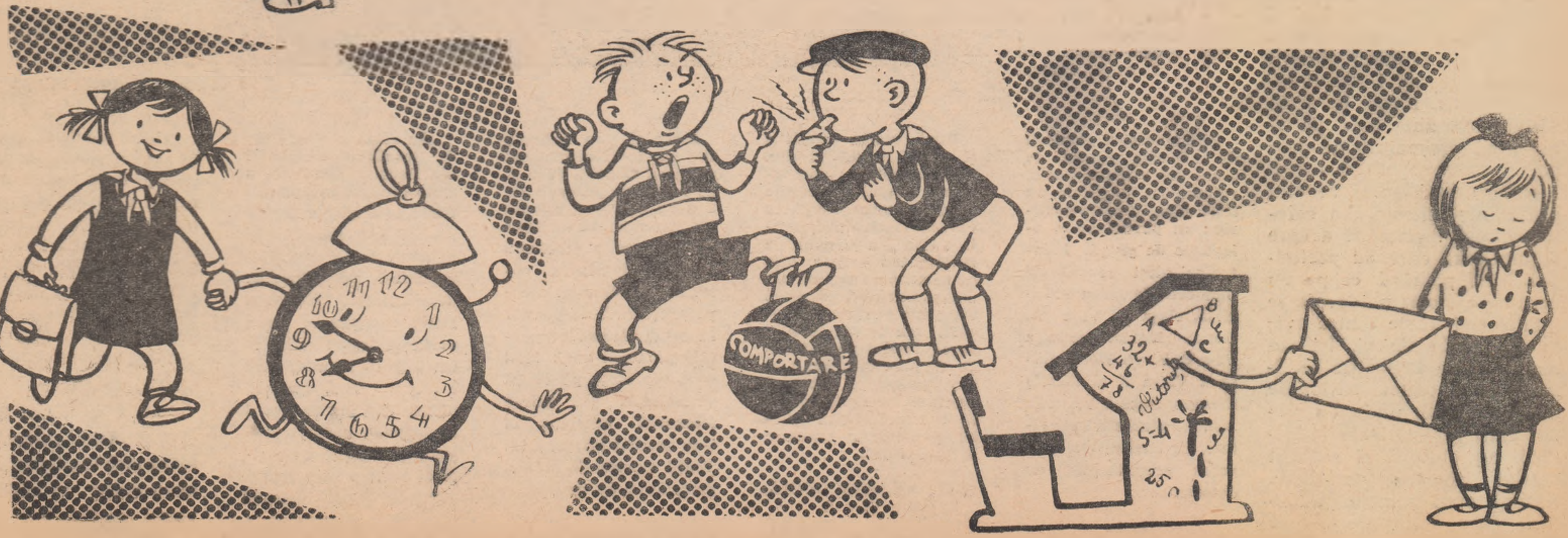
„Deși mi-a pierit și glasul, îndrăznesc să-ți spun că nu sînt făcută pentru aceasta. Constructorii mi-au dat o destinație precisă. Dacă nu-ți cer prea mult, încearcă să desenezi pe caiet" și în loc de semnătură era desenată o biată bancă plîngînd.

Victorița s-a îngălbenit: cine să-i fi făcut rușinea asta, că doar băncile nu știu să scrie, asta e sigur! Să întrebe pe cei din jur nu îndrăznea. Atunci s-a hotărît să tacă și să scrie pe... caiet!

GETA COSTIN

NOTA REDACȚIEI: ...Dar în grupa, în detașamentul sau unitatea voastră, copii, cum stați cu INIȚIATIVA?

Încercați și scrieți-ne despre aceasta!



Desene: G. BURSCHI

Orașul nostru

Cînd am pătruns în curtea fabricii de mobilă „23 August" din Tîrgu Mureș, primul lucru care ne-a făcut o clipă să ne oprim locului, au fost clădirile uriașe, moderne, frumoase, cu multe etaje și ferestre largi. Ni se spunea că pe aceste locuri, cu foarte mulți ani în urmă, erau cîteva ateliere șubrede, adevărate maghernițe, unde nici nu putea fi vorba de condiții de lucru. În afară de asta, operațiile manuale predominau. Incercăm să ne imaginăm totul, să avem o imagine a ceea ce au fost, cîndva, aceste locuri. Ne face încă mai multă plăcere să admirăm fabrica de azi, nouă, impunătoare, dotată cu utilaje moderne, care sporesc producția și ușurează efortul muncitorilor.

Noi, copiii, facem deseori vizite în fabrici și uzine. Noul ne întîmpină la tot pasul, acest nou a intrat în viața noastră, este însăși viața noastră de azi.

Tovarășii care ne-au condus prin secțiile fabricii ne explicau procesul de producție, etapele prin care trece fiecare piesă în parte, care la sfîrșitul unui drum destul de lung devine mobila confortabilă și elegantă din casele noastre. In hala de mașini de îndreptat — **abric**, cum se numește în termeni de specialitate — l-am întîlnit pe tovarășul Codarcea, tatăl Mariei o colegă de-a noastră din clasa a VI-a. L-am salutat respectuos, el ne-a răspuns și ne-a condus prin secție.

După ce am ieșit din sala de turnare a baițului, care se efectuează cu ajutorul unei benzi automate, am trecut într-o altă sală unde o mașină specială, o combină, efectua simultan două operații : șlefuit și lustruit. Această vizită a fost pentru noi și un prilej de mîndrie că fabrica aceasta, din orașul nostru, exportă mobilă, garnituri de mobilă și bucăți separate în peste 30 de țări.

Așa am făcut cunoștință cu încă un obiectiv industrial din orașul nostru. Pentru că trebuie să vă spunem, în cadrul acțiunilor pionierești de cunoaștere a orașului ne-am propus să ne informăm foarte amănunțit despre tot ce este nou și important în orașul nostru.

Pionierii claselor de a VI-a, de la Școala generală de 8 ani, nr. 6
pt. conf. ELENA SKIBINSKI

Adeverință de primire

Ajutooor!...

de Mircea Sîntimbreanu

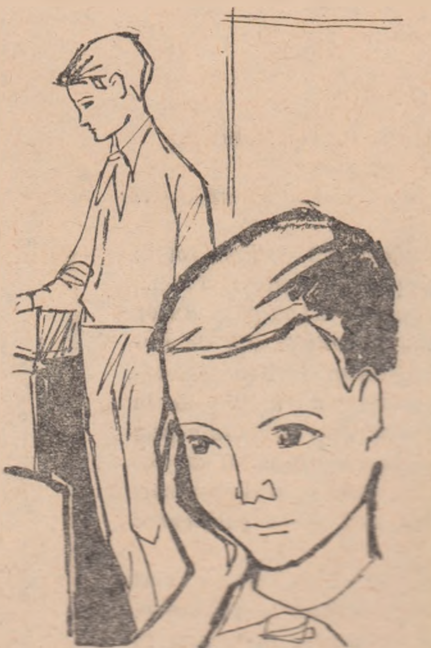
— Înțeleg... Înțeleg că are greutăți la geometrie. Și la gramatică. Sînt gata să pornesc umăr la umăr cu el de zece, de o sută de ori. Dacă e nevoie, la asaltul unghiurilor alterne, externe sau al declinării pronumelui adjectival. Înțeleg că în clasa a treia a fost bolnav — deși nu-mi amintesc, — că într-a patra era convalescent — deși nu arăta, — că într-a cincia a fost scutit de eforturi — era totuși căpitanul tuturor echipelor de fotbal din cartier, — că într-a șasea i s-a părut totul prea ușor, iar într-a șaptea prea greu... Acum e însă într-a opta, e mai voinic ca mine și îmi pun întrebarea :

— Oare, ajutîndu-l pînă acum, l-am ajutat cu adevărat ? Nu cumva tocmai din pricina „ajutorului" meu știe mai puțină geometrie și gramatică decît se cuvine, iar ogorul cunoștințelor sale e năpădit de buruieni ? Cum să poată înota cînd nu și-a dat drumul în apă, singur, niciodată, cînd eu l-am „ajutat" tot timpul purtîndu-l pe brațe ?

Eram convins că fac bine, acum însă mă uit la el cum curăță nuci așteptînd să termin eu exercițiul ca să și-l treacă și el pe curat și iarăși mă întreb :

— E bine că am ajuns aici ? Nu cumva ajutorul cel mai bun ar fi fost să-i întrerup de mult ajutorul" ?

Nu că m-ar încurca, nu că n-aș fi dispus să-mi ajut în continuare colegii. E vorba despre interesul lui, despre interesul unuia care pipăie de abia apa cu degetul și apucat de frisoane, țipă de pe mal : AJUTOOOOR ! ! ! Despre cel care în timp ce tovarășul profesor demonstrează la tablă pentru a treia



oară o regulă mai simplă ca aceea de trei simplă — se întoarce și stă de vorbă cu vecinul.

După-amiază, în schimb, sînt convins ; o să învățăm împreună, să-l „ajut" eu ! Știu cum o să apară : cu ghiozdanul intact, iar singurul său efort va fi acela de a-i deschide catarama. Mă uit la el cum caută problemele date la matematică în maculatorul de geografie, îl aud întrebînd parcă picat din lună : „Ne-a dat ceva probleme ?" și mă apucă, nu știu cum, un fel de lehamite : n-a încercat nici măcar să facă doi-trei pași de unul singur și mi se urcă în circă !

Pentru mine e limpede că asta e trîndăveală. Și vine întrebarea : nu cumva eu îl „ajut" să devină un parazit sadea ?

În clasă e nedisciplinat, acasă nu deschide manualul decît pentru a-l răsfoi. S-a obișnuit să trăiască din munca altora și pentru aceasta eu l-am ajutat. Gîndurile — descătușate de grija muncii — îi zboară ca niște fluturași de la rulmenți la gutui — dar prin cîte alte zigzaguri ! — și pentru această smulgere din gravitația lumii noastre școlare și pionierești, tot eu l-am ajutat. Nici nu se mai socotește vinovat de insuccesele sale. Eu sînt vinovatul !

Cînd îl ascultă la lecție are „ghinion", cînd nu-l ascultă — a avut „noroc". Și pentru această nefericită pendulare între școală și pronosport, tot eu l-am „ajutat". Și nu e numai asta. Dar el nu va ajunge niciodată la împlinirea puterilor sale, nu va atinge nici un fel de majorat, va sta mereu pe brațele altora, oriunde s-ar afla. Și pentru această veșnică paralizie infantilă tot eu i-am dat o mînă de ajutor... Nu cumva e din cale afară de mult ? Să-l mai ajut să se... tîrască ? Sau, mai degrabă, să-l ajut să pornească singur ? Așa cum se ajută doi șoferi între ei — pînă cînd cel aflat în pană pornește. Și numai în caz de pană ! Prim ajutor ? Indiscutabil. Spitalizarea unui leneș ? Nu. Un leneș nu se transportă pe targă. Primul ajutor este, dimpotrivă, să-l dai jos de pe ea...

Acestea sînt gîndurile mai multor corespondenți acum, la început de an școlar. Mi-am îngăduit doar să le strîng din mai multe scrisori. Poate în felul acesta am limpezit mai bine gîndurile fiecăruia. Și poate am limpezit mai bine și ceea ce trebuie să găsească un elev ca Guliaș Ion, din clasa a VI-a C, de la Școala de 8 ani nr. 2 din Lupeni, despre care ne scrie colegul său, Petrovici Sergiu, că încă de pe acum a început să încaseze numai note de 4.

Părerea noastră a fost spusă mai sus. Recitește-o, Guliaș. Ca să citești nu ai încă, sper, nevoie de ajutorul nimănui.



Tînăra operatoare Maria Lăpușnean, de la atelierul de etirat fire de la Săvinești, a primit vizita pionierilor din comuna Comana de jos, raionul Rupea, regiunea Brașov.

Cum ne comportăm

Prietenii

Privit de-acolo din pat, tabloul i se păru lui Doru luminos, așa cum sînt și cînd le privește el, blocurile noi, ridicate în centrul orașului, dincolo de podul de peste Someș.

Pata de lumină ce cade din dreapta, de sus, dă uleiului o puternică senzație de soare, de zi luminoasă. Hm ! Ideea cu pata de lumină e a lui Radu. Avea dreptate. E foarte bine în tablou — se gîndi Doru.

Și răsturnîndu-se pe spate, cu mîinile sub cap, Doru își părăsi tabloul pe care-l terminase puțin înainte, începu să se gîndească la Radu și se bucură să constate încăodată cît de mult ține la el. De fapt, această duioșie care l-a cuprins acum se leagă de-o imagine mai veche.



Desen : GH. MARINESCU

Cu șapte ani în urmă, doi băieți cu șorțulețe curate, cu funde mari la gît și sfioși s-au întîlnit în clasa-ntîi.

— Pe mine mă cheamă Copîlneanu Radu. Pe tine cum te cheamă ?

— Ursuțu Doru...

— Vrei să stai cu mine în aceeași bancă ?

— Da...

S-au așezat împreună și au început să descifreze primele litere. Tot împreună s-au pregătit pentru primirea cravatei roșii.

Radu învață mai bine ca Doru. Are numai medii de 10. Asta l-a făcut pe Doru să-l prețuiască. Dar a vrut să-i și semene. S-a străduit întotdeauna să fie mai bun cu colegii, mai bine pregătit la lecții. Ca Radu ! El își impune și reușește să obțină de la sine însuși mai mult. Exigența lui Radu i-a plăcut lui Doru. Și aplicînd-o la el, ca o condiție, de-a deveni cu fiecare zi mai bine pregătit, Doru și-a însușit exigența, care i-a devenit un foarte bun prieten.

Și cîte amintiri nu-i leagă pe cei doi. Au trecut șapte ani de cînd se cunosc, șapte ani în care Doru s-a schimbat mult. Acum se pregătesc împreună pentru ziua cînd vor fi primiți în rîndurile Uniunii Tineretului Muncitor, așa cum, cu ani în urmă, s-au pregătit să primească cravata roșie.

Sînt în viață oameni asemănători ție pe care întîlnindu-i, ai impresia că te-ai întîlnit de fap cu tine însuți, dar cu u „tu" mai desăvîrșit, aș cum ai dorit dintotdeaun să fii. O asemenea întî nire a avut loc și înt cei doi băieți din clasa VII-a de la Școala med „Gheorghe Barițiu" d Cluj. Acum, ca și atun în prima zi de școală, st tot împreună, în acee bancă.

Și cîte amintiri n leagă pe cei doi...

E. SKIBINȘK

CARNET DE REPORTER

Oamenii uzinei

Tovarășul Dinu își prinse șorțul de piele peste salopeta albastră și se așeză în fața mesei de lucru. Începu să numere cu atenție lamele magnetice și le așeză una peste alta, în formă de pătrat. În scurt timp, viitorul miez magnetic al transformatorului va fi gata. Și apoi, Dinu se va apuca să lucreze la alte miezuri magnetice. Toate vor fi de calitate superioară. Căci trebuie să știți, el și echipa pe care o conduce dau numai produse de cea mai bună calitate. Toți cei zece membri ai echipei au în primul rînd această preocupare. Așa se face că echipa lui Dinu Vereș, de la atelierul împachetaj bobine pentru transformatoare, deține încă de la începutul anului titlul de evidențiată în întrecerea socialistă. Așa se face că aproape de fiecare dată cînd apare gazeta „Electroputere" (așa se intitulează gazeta uzinei) numele comunistului Dinu Vereș și al tovarășilor săi de echipă se află la loc de cinste.

Prietenii cărții

— Costele, dă-mi te rog și mie o carte de electrotehnie.

— Eu vreau să citesc romanul „Frații Jderi".

— Eu n-am citit încă „Setea", așa că te rog să mi-o dai acum...

...Nu, nu sîntem într-o bibliotecă adevărată. Sîntem tot în atelierul în care lucrează Dinu Vereș cu echipa sa. Tinerii Gheorghe Pircălăboru, Marin Ivancea, Gheorghe Butoi, Gheorghe Iliescu, Constantin Firescu și ceilalți, vin de fiecare dată în pauza de prînz la Constantin Șerbănescu, bibliotecarul atelierului, să-și aleagă cărți pentru citit de la biblioteca volantă. Pe fișa fiecăruia poți găsi titlurile a zeci de cărți pe care le-au citit, și despre care au discutat de nenumărate ori în timpul liber, așa cum discută și despre cărțile tehnice pe care le citesc pentru a-și ridica calificarea profesională.

Asemenea tinerilor din echipa lui Dinu Vereș sînt aproape toți tinerii de la Uzinele „Electroputere" din Craiova. Alături de muncitorii vîrstnici ei se străduiesc să lucreze în așa fel încît motoarele electrice, generatorii electrici, transformatorii, stațiile de comandă și celelalte produse ce se fabrică în uzină și care se bucură de o binecunoscută apreciere în țară și peste hotare, să fie de o calitate tot mai bună.

La I. D. E.

Așa au numit muncitorii sectorul unde se fabrică locomotiva Diesel electrică. Aci te impresionează în mod deosebit șirul coloșilor de oțel care stau gata să pornească pentru a străbate drumurile patriei...

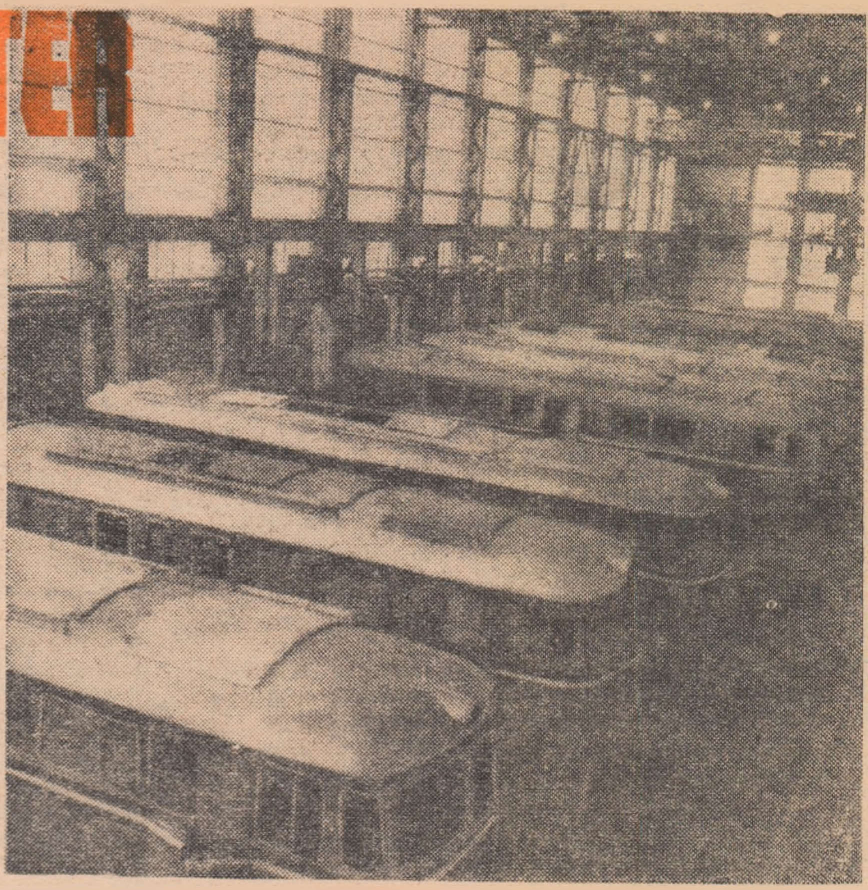
În uriașa hală de montaj își dau întîlnire toate piesele și aparatele care compun locomotiva Diesel electrică și pe care mîinile harnice ale muncitorilor de aci le așază pe fiecare la locul cuvenit. În această secție domnește o ordine exemplară, ordine pe care de altfel o găsim în întreaga uzină „Electroputere".

Despre felul cum arată acum Uzinele „Electroputere" din Craiova, despre felul cum muncesc și învață oamenii ei s-ar putea spune multe lucruri, căci numai ca să vizitezi toate secțiile îți trebuie cel puțin o zi.

Cît privește viața nouă a muncitorilor, bucuriile lor de zi cu zi, fiecare are de povestit multe lucruri.

ECATERINA ROȘCA

Iată cîteva dintre renumitele locomotive Diesel-electrice, care așteaptă să pornească în prima cursă...



ORĂȘELUL STUDENȚILOR

De cum intri pe poarta principală, un lucru îți atrage atenția în mod deosebit: eleganța construcțiilor, preocuparea pentru frumos, concretizată în liniile de flori ce împodobesc aleile, de o parte și de alta.

Asistentul Victor Blănuță, secretarul U.T.M., se oprește o clipă în mijlocul unor boschete viguroase, mîngîindu-le cu privirea. Cîte o pată de rugină acoperă, din loc în loc roșul de foc al petalelor.

— Se duc — și-s așa de frumoase!... De altfel, e timpul, mijloc de octombrie...

— La noi, însă, înfloresc și-n decembrie florile, spune secretarul. Și aceasta, tot datorită studenților.

— Cum, adică?

— Foarte bine. O să vedeți...

Dar mai întîi să vizităm căminul, dormitoarele. Studenții sînt acum la ore...

Scări elegante, incrustate cu mozaic din marmură albă, duc la etaj. Dormitoarele sînt dominate de aceeași notă de eleganță. Cearceafurile de pe pat strălucesc de curățenie, la fel și fețele de masă. Pe o noptieră, într-o cameră, vîntul, furișat pe fereastra larg deschisă, răsfoiește paginile unui caiet de dictando.

— După cît se vede, îi plac versurile...

O pagină, înțepenită vertical, ca o tăbliță albă, ne dezvăluie cîteva portative de stihuri scrise cu cerneală albastră, egale.

— O pasiune a studenților de aici, de la Institutul Pedagogic de 3 ani din Bacău, o constituie interesul pentru folclor. Cum e și firesc, animatorii sînt, în primul rînd studenții de la filologie. Culegătorii de folclor, Andrei Jenică, Oprișan Maria și alții au mers pe meleagurile lui Creangă, la Humulești, Tg. Neamț, în satele din jur. Și, bineînțeles, s-au întors cu caietele pline. Mărturie? Însuși caietul de față, spune Victor Blănuță.

Și uitîndu-se la ceas, adaugă:

— Au ieșit studenții în pauză! Să mergem...

★

Ne aflăm din nou pe aleile încărcate cu pălăriuțele petuniilor întîrziate, cu canе înalte. Intrăm în amfiteatrul de pe băncile căruia a ieșit, în vara aceasta, prima promoție de absolvenți.

— Cîți studenți număra institutul în primul an, la înființare?

— O sută cincizeci. Acum sînt peste cinci sute. De peste trei ori mai mult.

Ne oprim îndelung în laboratoarele bine dotate, de fizică, de chimie. Peste tot — aparate nou nouțe, dintre care unele abia despachetate, sosite de curînd.

Deschidem încă o ușă, și în încăpere, ne întîmpină o adevărată grădină interioară, cu flori de tot felul, săltate, după lumină, pe sticla ferestrelor.

— Toată iarna înfloresc. Și pentru că „grădina" s-a mărit, o s-o mutăm în sera care se construiește acum.

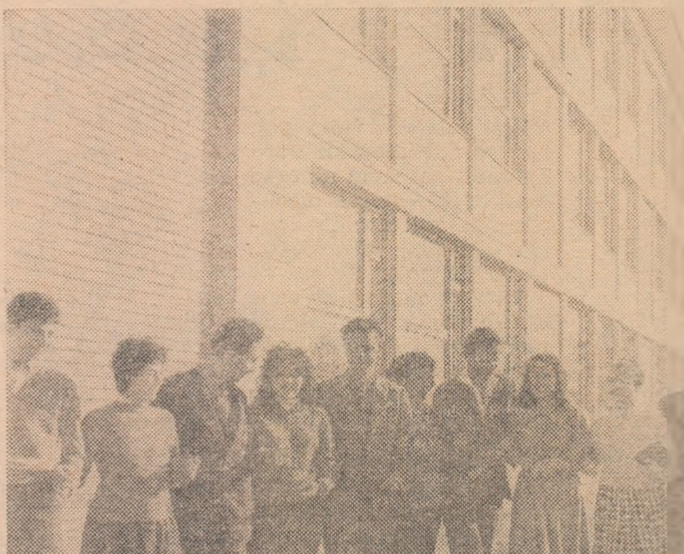
Afară, printre construcțiile moderne, se zărește, într-adevăr, una mai mică, cu acoperișul de sticlă. Sera nouă, dotată cu instalații speciale de calorifer și cu lumină abundentă, în care studenții de la Științe naturale își vor putea continua în condiții și mai bune activitatea lor practică.

Cu microscoapele în față, utemistele Maria Samson și Maria Velescu cercetează structura unei plante, își notează în caiete constatările făcute. Ele, ca și utemista Maria Lazăr (care s-a întors cu cîteva luni în urmă cu trofeul de premiată a Olimpiadei de matematică de la București), Cornel Manolache, iubitor de literatură și bun acordeonist — toți studenții din acest nou centru universitar — se pregătesc temeinic, ca la rîndul lor să transmită lumina cărților la mii și mii de elevi, de la orașe și sate.

AL. DINU IFRIM



Oră de laborator.



Tinerețe, optimism, încredere în viitor.

Noi sate electrificate

Cu fiecare an numărul satelor electrificate din patria noastră crește tot mai mult. Dacă în anul 1945, numărul satelor electrificate era de [illegible], dintre care multe se aflau la periferia orașelor, pînă la sfîrșitul anului 1963 acest număr s-a ridicat la peste [illegible]. În acest an, becul electric s-a aprins în alte sute de sate. S-a mai aprins nu de mult becul electric și în casele locuitorilor din comunele [illegible], Pogona, [illegible], Valea Lupului din regiunea Iași, Suplacu de [illegible], [illegible] de Beiuș, [illegible], regiunea Crișana ca și în alte regiuni ale țării.

În regiunea Galați, numărul satelor electrificate se ridică azi la 286. Printre ele se află Grădiștea și Ibrianu, din cîmpia Bărăganului, Silvana, Lungești și altele.

Cu ajutorul fondurilor investite de stat s-au construit și se află în construcție numeroase stații de transformare, sute de kilometri de linii de transport de energie electrică.

Prin grija permanentă a partidului, viața colectiviștilor din patria noastră devine din zi în zi tot mai bună.

Fiul crăișorului

Veneau mulți și de pretutindeni. Mulți ca frunza și ca iarba. Veneau din Cîmpeni și Ponoarele, din Scărișoara și Vidra, din Curechii și Brad, din Mesteacănul și Baia-de-Criș, mulți ca frunza codrului și ca iarba cîmpului, mohorîți ca apele Arieșului pe furtună, purtînd în priviri necazurile părinților și suferințele veacurilor. Se născuseră liberi, trăiau iobagi — la cheremul grofilor și șolgăbirăilor — voiau să recapete libertatea sau să moară luptînd.

Pe sub poale de codru, peste ape vijelioase, pe umăr cu arma țăranului — toporul, secera sau coasa, veneau, la chemarea crăișorului Horia, să cucerească libertatea cea mult dorită.

O ceată nu prea numeroasă cobora munții, avîndu-l căpitan pe-un băietan de 14—15 ani. Băiatul mergea mohorît în fruntea oștirii sale. Purta costum țărănesc, din țara aspră a munților, peste care se încinsese cu o sabie lungă de husar, trofeu capturat chiar de el în vîltoarea luptei. În urmă-i pășeau mîndri, semeți și gravi, moții vîrstnici sau mai tineri. Îl urmau tăcuți pe căpitanul cel nevîrstnic și numai cînd își aruncau privirile-n zare, unde se vedeau arzînd castelele grofilor, li se aprindea în priviri flacăra tainică, dar luminoasă a speranței.

Cînd treceau prin vreun sat, li se alăturau alți și alți luptători. Flacăra răscoalei, aprinsă de Horia, de Cloșca și de Crișan, cuprinsese întreaga Transilvanie și traversase munții către Arad și Deva, către Hațeg și Cluj, către Bihor și ținuturile ungurești.

— Cine vi-i căpitan ? întrebau moții.

— Ion al lu' Niculai Ursu al Floarei... — lămurea un moț mustăcios, consătean cu Horia din Albac.

— Fiul crăișorului Horia ! ? — se minunau unii.

—Vitejii nasc viteji ! — surîdeau alții, și moții intrau bucuroși în ceata lui Ion, fiul lui Horia...

...Castelul dormea trist și sinistru, învăluit în ceața dinaintea zorilor.

Ion își găti ceata de atac și planul cum să lovească mai bine întăriturile. N-avea decît două puști în ceată. Le orîndui într-un tufiș și le dădu poruncă strașnică să tragă numai la ordinul lui și cînd s-or arăta sus, pe ziduri, slugile înarmate ale grofului. Pe ceilalți, cu furci și topoare, cu pari smulși din trupul codrului, cu sulițe, — îi orîndui de jur-împrejurul castelului.

— Da' știu că n-o duce rău groful acesta !... — spuse un bătrîn, minunîndu-se de castel.

— Greu ? — îi răspunse Ionică. Asta-i grof Palfy... Suge vlaga douăsprezece mii de suflete... Jugărele sale de pămînt se numără cu miile, iar capetele de vite... Dar acum o să dea socoteală pentru nelegiuiri...

— Pentru mîna asta — se ivi un țăran ciung, împingînd către cei de față ciotul unei mîini retezate sub cot. M-o prins în pădure adunînd vreascuri și-o poruncit să mi se reteze dreapta, nu l-ar mai răbda pămîntul !...

Sus, pe zidul castelului se ivi un coif de metal și o pereche de mustăți zbîrlite de spaimă.

— Îi mîna dreaptă a grofului, slugoiul lui cel mai blestemat — gemu ciungul și o ură de moarte i se aprinse în priviri.

— Ăștia-s obișnuiți să aibă totul, iar noi, cei care le făurim și castele, și pîine, și haine din cele mai de preț, noi, care muncim pămîntul și-l hrănim cu sudoarea frunții noastre... noi, truditorii... robii... noi să n-avem nimic !...

Ionică ieși în poienița din fața porții castelului.

— Dați drumul porților — porunci el cu glas care se voia dur, dar care izbucni subțire și copilăresc. — că de nu, vă punem foc, iar pe cei dinlăuntru vă vom judeca aspru...

Drept răspuns, o pușcă plesni sus, pe ziduri, și glonțul se-nfipse într-un copac din apropiere.

— Pentru libertatea cea răpită de grofi și pentru pîine ! — strigă atunci băietanul, și sabia lui de husar luci deodată, amenințător, în mîinile sale. Înainte-e-e !... strigă el, și se avîntă primul.

De sus, de pe ziduri, și de la ferestrele castelului începură să curgă gloanțele. Dar moții nu le luau în seamă. O parte dintre dînșii unseră cu dohot poarta grea a castelului și-i dădură foc ; o pălălaie uriașă se îngrămădi, atunci, la intrarea castelului. În acest timp restul oștirii de moți aștepta în tăcere, la adăpostul pădurii...

...Și cînd poarta se prefăcu în cenușă, oștenii lui Ion hăuiră o dată, scurt, voinicește, ca-n munții strămoșești, și se bulucirā în curtea castelului.

Puștile nobililor și ale slugoilor lor izbeau în plin, dar moții prea erau mulți, nu se mai sfîrșeau și-n cele din urmă îi potopiră. Legați fedeleș, slugoii grofului și groful însuși fură înfățișați spre judecată lui Ion și ajutoarelor sale.

Din jos, dinspre sat, țărănci palide, cu plozii agățați de fuste, veneau la județul cel mare.

— Mie mi-o furat văcuța și mi-or murit copilașii de foame...

— Aveam o fată ca o floare... — gemu o bătrînă — a batjocorit-o groful și și-o pus capăt zilelor într-o funie... De funie să moară și el !

— Aveam două mîini, ca tot omul... Groful mi-o retezat una și m-o făcut din om — neom, chinuie-l focul cel necăcios al iadului !...

Blestemele curgeau ca niște lovituri de măciucă ; aplecat, cu mîinile legate, groful se tînguia la picioarele fiului crăișorului.

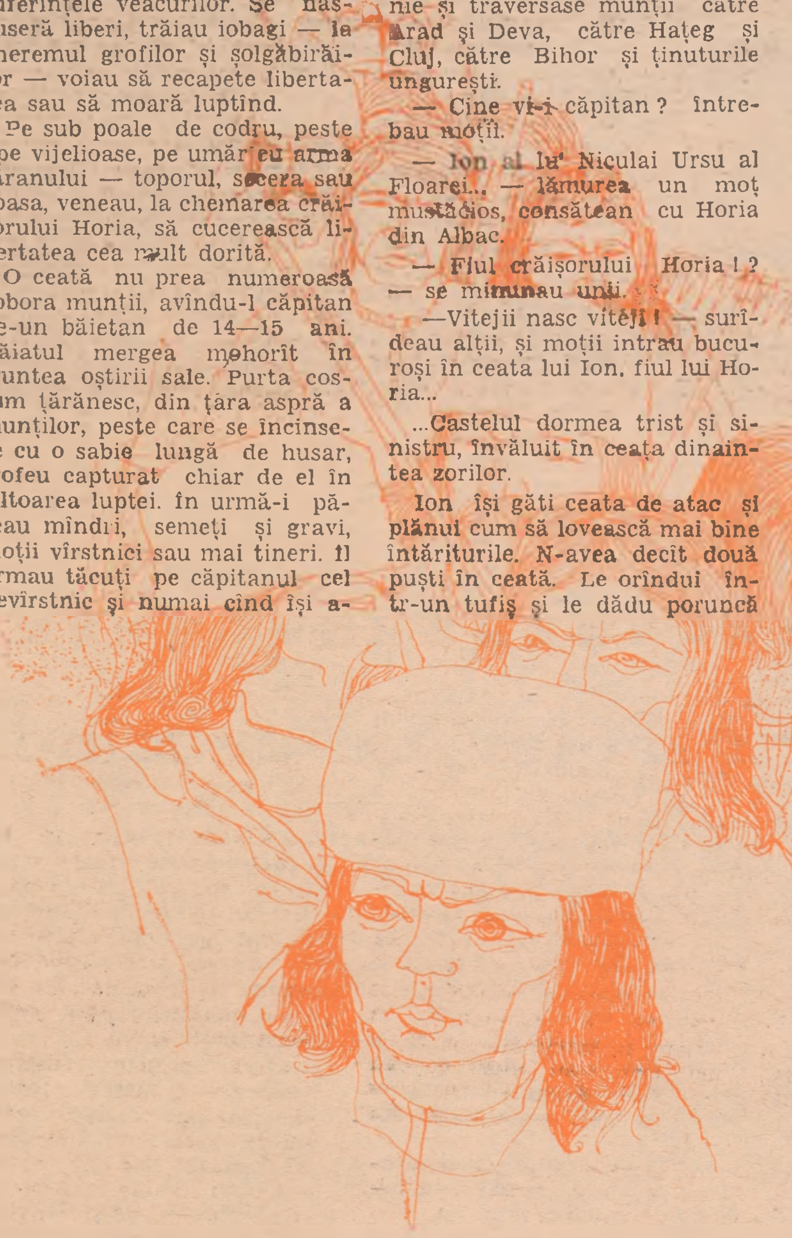
— În numele poporului... al miilor de moți, obidiți și sărmăniți... grof Palfy și administratorul său, slugile lui care au tras în norodul ce venise spre a-și face dreptate... să piară de o moarte cruntă, în funie, spre a fi de învățătură pentru cei care azi, mîine, și cît o ține viața aceasta pe pămînt, or mai îndrăzni să jefuiască norodul și să-l obidească...

— La moarte !

— La moarte ! — se tălăzui mulțimea.

...Moții porniră din nou la drum. În frunte mergea, mohorît, căpitanul Ionică, fiul crăișorului. Alte sate și alți obidiți își așteptau libertatea și dreptatea, iar jos, la poalele muntelui i-aștepta însuși cel care-i ridicase la luptă — crăișorul Horia.

ȘTEFAN ZAIDES



Desen : A. MIHĂILESCU

CARNET ISTORIC

„... cetele lui Horia... erau armate numai cu sulițe, cu săbii, cu ceva puști și pistoale, strînse pe apucatele. Ele n-aveau căpitani experimentați, deoarece Horia fusese silit să încredințeze comanda unei cete, fiului său, Ion, un copilandru ca de 14 sau 15 ani, carele totuși făcu minuni de vitejie."

Al. I. Odobescu

Centenarul învățămîntului superior artistic romîn

La sfîrșitul lunii octombrie se împlinesc 100 de ani de cînd domnitorul Alexandru Ioan Cuza a emis decretele de înființare a primelor școli romînești superioare de artă ca instituții de stat. Oameni de cultură și artă, despre care voi ați mai citit, ca Matei Millo, Costache Caragiale, Constantin Nottara, Aristița Romanescu și alții (în teatru), Theodor Aman, Gheorghe Tattarescu, Nicolae Grigorescu, Ion Andreescu, Constantin Brîncuși (în artele plastice), Alexandru Flechtenmacher, Gheorghe Stephănescu, George Enescu (în muzică), prin activitatea lor de înaltă ținută artistică, animați de înalte sentimente patriotice, au imprimat mișcării de cultură și artă din țara noastră o orientare profund realistă. Urmînd cele mai valoroase tradiții ale culturii și artei romînești ei au oglindit cu măiestrie aspirațiile poporului, atît pe cele mai mari scene ale teatrelor noastre, cît și în cele mai valoroase opere plastice și compoziții muzicale.

Continuîndu-se tradiția marilor înaintași, astăzi în instituțiile noastre superioare de artă, tineri talentați, doritori să ridice pe culmi înalte arta lor, se străduiesc, sub îndrumarea profesorilor, să fie la înălțimea cerințelor publicului nostru, din ce în ce mai pretențios și mai competent. Prin grija partidului nostru, sînt asigurate toate condițiile materiale pentru ca viața noastră socialistă să poată fi oglindită veridic în toată plinătatea ei prin toate formele de manifestare a artei.

COLȚUL CURIOȘILOR

Constructori romîni de viori

Lemnul de rezonanță, crescut la poalele Făgărașilor, în munții Neamțului, sau pe Dorna în sus, a oferit vechilor lutieri din Romînia un material cu calități excelente pentru a fi modelat în delicatele instrumente cu coarde, viorile. Datorită acestui fapt, arta construcției de viori are la noi o bogată tradiție. Printre primii care au străbătut pădurile, ciocănind trunchiurile copacilor cu sunet fin și dăltuindu-i în viori sau violoncele, au fost meșterii lăutari, ei fiind totodată și interpreți la instrumentele făurite de mîinile lor dibace. Cu timpul, arta lutierilor (constructori de viori), s-a răspîndit în multe orașe și sate, unii dovedind un real talent, o profundă pasiune pentru muzică.

Dintre constructorii romîni de viori, care s-au impus în mod deosebit, un loc de frunte îl ocupă Dimitrie Știrbulescu (1869-1938), mecanic de locomotivă la Cîmpina. Stabilindu-se la Poiana Țapului, el își făurește singur uneltele necesare modelării viorilor, dedicîndu-se astfel frumoasei arte a lutierilor. O caracteristică a viorilor construite de el este apropierea de linia instrumentelor din prima perioadă de creație a lui Stradivarius. De reținut că Dimitrie Știrbulescu s-a remarcat și ca pictor, executînd peste două sute de tablouri. De asemenea, a lucrat numeroase obiecte de artă în lemn sau metal.

Alt constructor talentat a fost Remus Macarie. S-a născut în 1878, în comuna Țifești, raionul Panciu, și a murit în 1925, la Pitești. Fiind și cîntăreț la vioară, el a ținut foarte mult să aibă o vioară bună. În acest scop, el a mers în Italia, procurîndu-și o vioară de la un meșter dintr-un orășel de lîngă Cremona. Dar instrumentul acesta nu-l mulțumește și ia hotărîrea să învețe, el însuși, arta construcției viorilor, ceea ce reușește pe deplin : o vioară făcută de el a fost mult apreciată de George Enescu.



DIMITRIE ȘTIRBULESCU

De o bună apreciere din partea marelui muzician romîn s-au bucurat unele viori făcute de Mihail Rădulescu (1892-1953), constructor talentat, de loc de prin părțile Buzăului. Elev al lui Remus Macarie, el și-a creat un stil personal și a făurit peste o sută două zeci de instrumente cu coarde.

Printre cei cu o activitate prodigioasă, care au realizat un mare număr de instrumente, un loc de frunte îl ocupă Dumitru Cărbunescu, (1882-1938), care a făcut patru sute de viori, treizeci de viole și trei violoncele.

Arta construcției de instrumente muzicale cu coarde a cunoscut în zilele noastre o mare înflorire. Viorile, violoncelele și celelalte instrumente care se fac la Reghin sau la cunoscuta fabrică bucureșteană „Doina", se bucură de o faimă binemeritată, atît din partea artiștilor din țară, cît și de peste hotare.

AL. DINU IFRIM

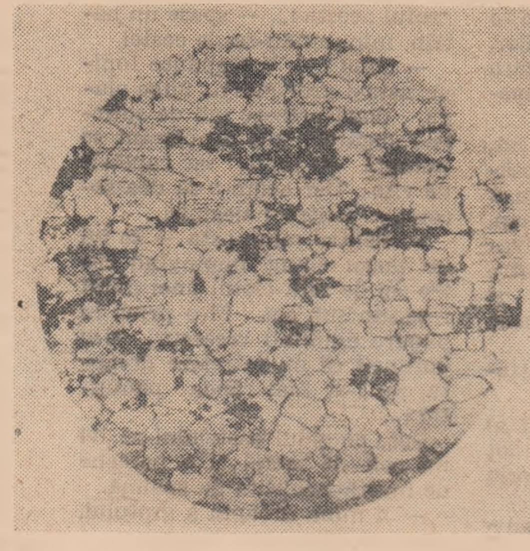
CĂLĂTORIE ÎNTR-O BUCATĂ DE METAL

Cînd spunem că o piesă este confecționată din oțel, în mintea multora se formează părerea că această piesă are o rezistență de nebiruit. Poate că așa este dacă ne gîndim că oțelul rezistă la întindere mult mai bine ca lemnul, masele plastice și alte materiale. Să fie oare așa? Se pare că nu. Încă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, cercetătorul rus Dmitrie Cernov, după nenumărate probe și experiențe făcute cu diferite oțeluri, la temperaturi obișnuite și la temperaturi ridicate a constatat strînsa legătură care există între structura și proprietățile oțelului. Un oțel cu o structură fină rezistă în condiții mult mai bune decît un oțel în a cărui structură se găsesc grăunți mari. Astfel a apărut necesitatea ca să se studieze îndeaproape structura cristalină a metalelor.

„Ochelari" pentru metale

Microscopul le-a ajutat metalurgiștilor să pătrundă în structura cristalină a metalelor. Cel mai important lucru, constatat, a fost că oțelul are o structură cristalină.

Să urmărim cum se face o cercetare metalurgică cu ajutorul microscopului. Din oțelul ce urmează a fi studiat se taie o „probă", în formă regulată, rotundă, pătrată etc. Una dintre fețele „probei" e perfect lustruită, șlefuită, polizată și apoi este „atacată" cu o substanță chimică specială. După cîteva minute, „proba" supusă la tratamentul amintit, este plasată în obiectivul microscopului. Ce se constată privind prin lentilele microscopului? O structură extraordinar de interesantă. Cristale mari întrepătrund cristale mici, unele cu forme geometrice regulate, altele nu, unele de culoare gri închisă, altele aproape albe. La prima vedere, imaginea microscopică a structurii cristaline a oțelului aduce cu imaginea microscopică ce se obține în secțiunea unei pietre de stîncă, unde miile de grăunțe stau prinse unele în altele atrase de coeziunea intermoleculară.



Așa ne apare structura unei bucăți de tablă mărită la microscop de 100 de ori.



Tainele cristalelor

Ce reprezintă cristalele ce apar în obiectivul microscopului? Fiecare cristal, pentru un specialist, are o altă importanță. De pildă, există unele cristale de carbură de fier cunoscute sub numele de „cementită" care dau oțelului o duritate apreciabilă. Cristale de „ferită" indică o rezistență scăzută a oțelului respectiv. Apariția unui cristal sau a altuia în structura oțelului indică aproape precis proprietățile fizico-mecanice ale acestuia.

În ultimul timp, în ajutorul metalurgiștilor a fost introdus și Röentgenul; ecranul cu raze Röentgen, folosirea instalațiilor moderne electronice permit astăzi să se pună un adevărat „diagnostic" privind calitățile oțelului. Verificarea acestui „diagnostic" se face cu ajutorul unor aparate speciale de încercări mecanice în laborator.

Pătrunderea în structura cristalină a metalelor are o importanță practică extraordinară. S-au putut crea oțeluri cu rezistențe foarte mari la presiuni și temperaturi, la diverși agenți corozivi. Introducînd în structura oțelurilor diverse metale speciale, se obțin oțeluri cu proprietăți deosebite. Oțelul aliat cu cîteva procente de wolfram, crom și vanadiu folosit la cuțitele de strung face ca să se poată lucra cu acestea cu viteze de șapte ori mai mari decît cu cuțitele din oțel obișnuit. Nichelul ajută oțelului să reziste mai bine la eforturi mari. Acest lucru face ca oțelul cu nichel să fie mult folosit în construcțiile aeronautice, în construcțiile de nave, în general în construcții de mașini.

Progresele făcute în construcțiile de mașini, atingerea unor viteze mari cu ajutorul diferitelor vehicule de uscat, pe apă, sau în aer, n-ar fi fost posibile dacă nu s-ar fi cunoscut tainele cristalelor.

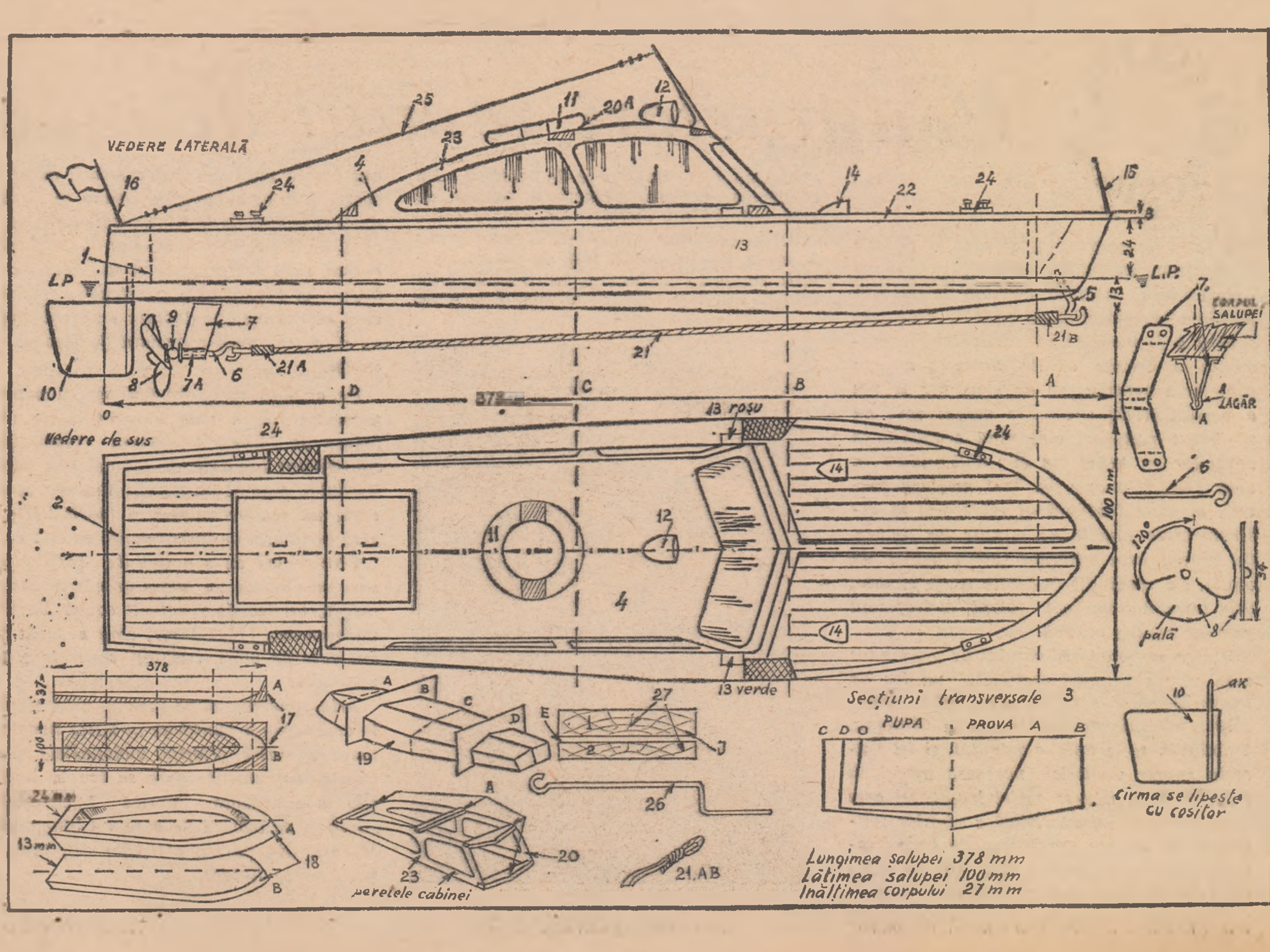
Ing. ADRIAN LISEANU

Construiți-vă singuri

Șalupa cu motor de cauciuc

Măriți cu ajutorul pătrățelelor desenele alăturate la dimensiunile specificate pe ele. Pentru corpul modelului aveți nevoie de două bucăți de scîndură, fără defecte, lungi de 380 mm, late de 110 mm și groase de 25 mm și 15 mm. După rindeluirea fețelor scîndurilor la grosimile de 24 mm și 13 mm, trasați pe aceste bucăți liniile longitudinale de simetrie și conturul exterior al corpului (2), iar la bucata mai groasă și linia interioară a bordajelor (17). Cu un ferăstrău decupați conturul (18). Apoi suprapuneți aceste două piese, le încleiați și le presați, lăsîndu-le să se usuce timp de 24 ore. Trasați pe părțile laterale ale blocului linia fundului (17 A), iar surplusul lemnului îl înlăturați cu ferăstrăul, rindeaua și raspelul. Însemnați locul secțiunilor transversale (17; 1 și 2 A.B.C.) și fasonați forma exterioară a corpului modelului, iar pentru verificarea exactității formei la secțiuni folosiți șabloanele de forme transversale (3 și 19), după care îl șlefuiți. Luați o bucată de placaj lungă de 380 mm, lată de 110 mm și groasă de 3 mm, trasați conturul punții după cel al corpului și o decupați. Construcția cabinei (4) se începe cu pereții laterali (23) pe care îi executați din placaj de 3 mm, iar traversele dintr-o baghetă de lemn lată de 10 mm și 4 mm grosime (20 A). Cu aceste piese ați executat scheletul cabinei pe care-l acoperiți încleind o [illegible] de carton mai rezistent [illegible] ori placaj de 0,5 mm, [illegible] mai gros. Finisați suprafața cabinei și o vopsiți. Apoi lucrați piesele aparatului motor și cîrma din sîrmă groasă de 1 mm și tablă de 0,5 mm. Astfel din sîrmă executați cîrligul port-elice (6), cîrligul fix din provă (5), axul cîrmei (10), manivela (26). Din tablă executați suportul axului elicei (7), elicea (8), cîrma (10). Lagărul suportului axului elicei (7) are diametrul interior puțin mai mare decît cel al axului elicei, care introdus în el trebuie să se rotească ușor. Înainte de a tăia palele elicei (8), dați o gaură în centrul ei ca să o puneți fixa pe ax. Montarea elicei pe axul său se face introducînd întîi două șaibe mici metalice, iar între ele o mărgea cu diametrul exterior de 5—6 mm (9) și în fine elicea (8). Îndoiți capătul axului pe o lungime de 3—4 mm la unghi drept și-l lipiți cu cositor de elice (8). Ungeți axul elicei cu puțină vaselină, îl introduceți în lagărul suportului său, și le verificați buna lor funcționare, apoi răsuciți palele elicei de la dreapta spre stînga cu un unghi de 25—35 grade față de axul ei. Pe partea exterioară a fundului trasați linia de simetrie și fixați piesele metalice ca pe desen (1; 19), folosind ținte de 2 cm și cu floarea mai lată. Încleiați puntea pe corpul modelului și o întăriți cu ținte fără floare, iar după ce se usucă o ajustați cu pila, o șlefuiți și trasați cu tuș liniatura arătată pe desen (2). Montați cabina și finisați modelul, vopsindu-i partea sub linia de plutire (1 — L.P.) în culoare roșie, iar deasupra ei pînă la linia punții în alb sau altă culoare deschisă. Puntea o dați cu lac incolor sau o vopsiți în culoare galbenă deschisă. Fixați pe corpul modelului cu clei de celuloid, restul pieselor detalii: reflectorul (12), colacul de salvare (1), luminile de poziție (13), coșurile de aerisire (14), babalele (24) vopsite și ele înainte de fixare. Motorul modelului (21) îl confecționați din 4—6 fire de cauciuc lungi de 355 mm cu secțiunea fiecare de 1X1 mm sau 2X2 mm, iar capetele șuvițelor le îndoiți în bucle și le înfășurați cu ață (21 A.B.) ca să-i faceți cele două ochiuri de fixare în cîrligele sale (6 și 21 B). Pentru a pune în mișcare modelul se desface motorul din cîrligul axului port-elice, se alungește de 2—3 ori și se răsucește cu manivela (26) de 200—300 de ori, după calitatea cauciucului. Fixați din nou motorul în cîrligul său. Modelul se așază pe apă și-l eliberați să meargă. Dacă modelul se înclină într-o parte, îi fixați o greutate corespunzătoare în partea opusă ca să-l readuceți în poziția de plutire. Verificați dacă păstrează direcția pe linie dreaptă, iar dacă deviază îi reglați cîrma într-o parte sau în-tr-alta, pînă ce va merge corect. Acum montați ultimele piese ale modelului: antena de radio (25), pavilionul țării noastre (16) și bastonul din provă (15). Modelul este gata.

NICOLAE DUMITRAȘCU
profesor la cercul de navomodele al Palatului pionierilor din București



Concursul de corespondențe și desene

Cea mai interesantă întîmplare din clasa noastră

O clasă de prieteni

Se poate spune, pe drept cuvînt, despre colectivul clasei noastre că e un colectiv de buni prieteni. Ne ajutăm unii pe alții cînd e nevoie, ne petrecem timpul liber împreună... iar recreațiile noastre sînt dintre cele mai vesele.

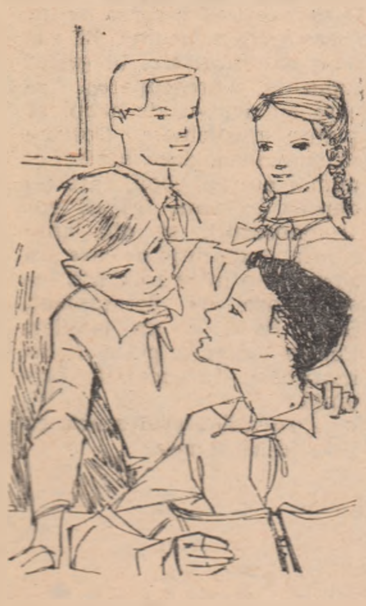
Dar... Intr-un timp în clasă s-a petrecut ceva. Colegul nostru Florea Eugen, unul dintre cei mai buni povestitori ai clasei începuse să nu mai învețe.

De fiecare dată cînd Florea dădea răspunsuri slabe, deasupra clasei se lăsa o liniște apăsătoare și tristă. Ce-i de făcut ?

— Trebuie să-l ajutăm ? Dar cum ?

Florea știe cum să învețe, dar e comod ! Am început să stăm de vorbă cu el. In recreații ne strîngeam ciorchine în jurul băncii lui și-i ceream explicații. Ungureanu Fănica, Rotaru Constantin și Crăciun Maricica au hotărît să-și pregătească lecțiile de cîteva ori împreună cu Florea. Florea s-a arătat bucuros. Nu după mult timp Florea a fost ascultat la limba romînă. Cînd a ieșit la lecție aveam cu toții emoții. Pe măsură ce răspundea, însă, chipurile ni se luminau. Răspunsurile foarte bune pe care le-a dat i-au adus o bucurie : nota 10. Bucuria era și a noastră, a tuturora. De atunci Florea primește numai note de 8, 9 și 10. Veselia și-a luat locul din nou printre noi. Și pe bună dreptate !

PAVALOIU MARIANA
cl. a VIII-a, Școala generală de 8 ani, com. Găinești, raionul Fălticeni



POȘTA CONCURSULUI

In fiecare zi, cînd sosește poșta la redacție, constatăm cu mare bucurie că multe din scrisori poartă pe ele mențiunea „Pentru concursul de corespondențe și desene". Nerăbdători, ne grăbim să citim ce ne scriu participanții la concurs, ce desene ne trimit. Bucuria e și mai mare căci multe dintre cele peste 500 de plicuri sosite pînă acum la concurs ne aduc întîmplări interesante din clasa sau din școala participanților, sînt întîmplări frumos redate și scrise îngrijit.

Despre unele dintre ele însă, vom căuta să discutăm în rîndurile de față.

Pioniera Popa Gh. Gheorghița, *din clasa a V-a, Școala generală de 8 ani din comuna Ocnele Mari, raionul Rîmnicu Vîlcea vorbește în cîteva cuvinte despre o acțiune foarte frumoasă, care i s-a părut cea mai interesantă la care a participat în ultimul timp. E vorba de învelirea puieților de pomi fructiferi din livada gospodăriei colective, pentru a-i proteja de atacul rozătoarelor. Intr-adevăr, acțiunea e interesantă și sîntem convinși că pionierii au lucrat cu multă plăcere, dar, Gheorghița trece peste cele mai importante momente ale acestei frumoase munci, uitînd să descrie cum a decurs ea, cine s-a evidențiat și ce număr de puieți au reușit să învelească pînă la urmă. Așa că pe viitor, atît tu, Gheorghița cît și voi ceilalți, care ați procedat așa, e bine să vă opriți asupra unui fapt pe care să-l tratați cît mai frumos.*

E bine ca atunci cînd vă hotărîți să participați la concurs, să trimiteți lucrările voastre personale (valabil și pentru cei ce ne trimit desene) să nu vă inspirați din diferite articole publicate prin ziare sau reviste.

Și în încheiere, cîte ceva despre... desenele primite. Elevul Pipoș Gavril, *din comuna Deuș, raionul Cluj, ne trimite un foarte frumos desen pe care l-a lucrat cu multă migală. El însă nu poate fi încadrat în concurs deoarece nu e la temă. Desenul reprezintă doi iezi. E bine să trimiteți, așadar, desene inspirate din viața voastră de școală, din activitățile la care participați zi de zi. Și... încă ceva... nu trimiteți desene copiate.*

Vă dorim succes și așteptăm lucrări cît mai frumoase.

Pe curînd.



Instantaneu de pe Stadionul „Național". Micii spectatori se întrec și ei, dar deocamdată la o gustărică.

J. O.

TOKYO 1964

La revedere, Tokio!

La revedere, Tokio! La revedere, țară minunată! Nu vă vom uita niciodată, dragii noștri prieteni. Ați fost atît de ospitalieri, atît de atenți cu noi, încît ne-am simțit ca acasă.

Asemenea cuvinte, însoțite de strîngeri de mînă, de îmbrățișări se auzeau pretutindeni, în satul olimpic, pe marile bulevarde, pe stadion, în cea din urmă zi a Olimpiadei. Ce repede au trecut cele două săptămîni! Parcă mai ieri, Yoshinori Sakai, tînărul japonez, născut la Hiroșima, în zorii zilei bombardamentului atomic din 1945, a urcat treptele de marmură ale Stadionului „Național", pentru a aprinde cu torța, flacăra olimpică din uriașa cupă de bronz.

Iar acum, flacăra olimpică a fost stinsă. Marile întreceri s-au încheiat. In cea din urmă seară, la Tokio, la festivitatea de închidere, sportivii lumii au intrat pe stadion ținîndu-se de brațe și formînd un singur fluviu uman, semn că Olimpiada a constituit pentru ei și un minunat mijloc de a se cunoaște unii cu alții, de a încheia noi prietenii.

Nu vom uita multă vreme cum, sub strălucirea flăcării olimpice, cei mai buni sportivi ai lumii, întrecîndu-se într-o luptă dîrză, au doborît zeci și zeci de recorduri olimpice și mondiale. La startul grandioasei întreceri olimpice au fost prezenți sportivi din 94 de țări ale lumii. 19 țări au participat acum pentru prima dată. O impresie deosebită au făcut-o sportivii din Noua Zeelandă, țărișoara care numără numai trei milioane de locuitori. Ei au cucerit trei medalii de aur și două de bronz. Milioane de japonezi care au urmărit cursa de maraton pe bulevardele capitalei japoneze sau pe stadion nu-l vor uita niciodată pe etiopianul Bikila Abebe, pe celebrul Abebe care, de la plecare și pînă la sosire, a alergat în același ritm susținut, terminînd cursa cu un avans apreciabil de peste 4 minute față de al doilea clasat.

Pe gazonul Stadionului „Național", junioara noastră Mihaela Peneș a întrecut la suliță pe însăși campioana mondială, iar Iolanda Balaș a confirmat încă o dată că este cea mai bună săritoare din lume la înălțime.

Ioli a noastră, după săritura de 1,85 m, (devenise campioană olimpică!) ea a continuat, de una singură, lupta cu centimetrii, reușind să stabilească un nou record olimpic: 1,90 m. Tot pe acest stadion, Lia Manoliu a stabilit un nou record național la aruncarea discului cu 56,97 m, cucerind în același timp medalia de bronz.

Canotorii romîni au repurtat și ei victorii de prestigiu: Hilde Lauer a cucerit două medalii — medalia de argint la caiac simplu și, împreună cu Cornelia Sideri, medalia de bronz la caiac dublu; Andrei Igorov a cucerit medalia de argint la canoe simplu, iar A. Vernescu, M. Turcas, Sciotnic și S. Cuciuc au cucerit medalii de bronz. Medalii de argint au cucerit și trăgătorul nostru Ion Tripșa la proba de pistol viteză, și luptătorul V. Bularca la categoria 70 kg. Luptătorii însă au mai cîștigat și două medalii de bronz prin D. Pîrvulescu și I. Cernea.

La marea întrcere de la Tokio sportivii noștri au cîștigat 12 medalii: 2 medalii de aur, 4 de argint și 6 de bronz, *clasificîndu-se astfel pe locul 12 în clasamentul final pe puncte.*

In clasamentul pe medalii, locul I *este deținut de* S.U.A *cu 36 medalii de aur, 26 de argint și 28 de bronz,* locul II — U.R.S.S. *cu 30 de aur, 30 de argint și 34 de bronz,* locul III — Japonia, *cu 16 medalii de aur, 5 de argint și 8 de bronz.*

In clasamentul pe puncte locul I a revenit sportivilor sovietici care au totalizat 608,5 p; locul II — sportivilor americani cu 583 p, iar locul III — sportivilor germani cu 336 p.

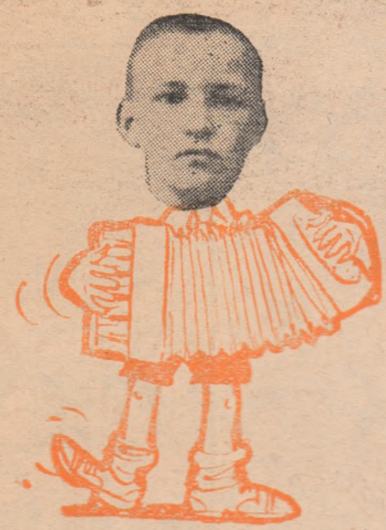
PIONIERI ȘI ȘCOLARI !

Reînnoiți-vă abonamentele la „Scînteia pionierului". În gazetă veți putea citi vești interesante din activitatea pionierilor, povestiri, foiletoane.

„Dumitrache și Costel" vă conduce în diferite școli din țară, iar Gheorghiță — reporterul va povesti multe întîmplări interesante.

SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ

Pionierului Păcurar Vasile, din clasa a VII-a de la Școala de 8 ani din comuna Vadul Crișului, raionul Aleșd, solist la acordeon.



Timid cum altul nu-i la el în clasă,
Nu scoate-o vorbă fără să roșească.
Dar pune-acordeonul să vorbească
Și-n „Asta e Crișana mea"-i la el acasă.

Pionierei Firez Rodica, din clasa a VI-a de la Școala pedagogică din Oradea, recitatoare :



Aproape n-o zărești de mică ce-i
Lingă cortina albă-n legănare,
Dar cind recită-ntotdeauna vocea ei
Devine-naltă și ne-ncăpătoare.

Pionierului Balog Doru din clasa a VI-a de la Școala de 8 ani din comuna Girișul Negru, solist la muzicuță. Doru și-a petrecut vacanța la Năvodari.



Cînd ai cîntat la mare „Țara mea de soare" —
Din muzicuța ta cît îi cutia —
Toți pescărușii, gata de plecare,
Își amînară-ndat' călătoria.

Care vor fi primii

Cu ce culori năstrușnice s-a mai împodobit și toamna! Uite, pădurea asta, de dincolo de fereastra vagonului, parcă are o pălălaie de foc pe creștet! Unii pomi mai grăbiți s-au dezbrăcat de frunze și au rămas cu ramurile ridicate, ca niște brațe în așteptare. În goana trenului s-au luat după noi cîmpiile și dealurile, pomii și casele. Nu ne ajung. Taca-tac, taca-tac, taca-tac! Ne îndreptăm spre nordul țării. Deodată, la ferestrele vagonului se învălmășesc luminile orașului: am ajuns — sîntem la Baia Mare.

Primul popas: *Școala de 8 ani nr. 11.* Copiii ne întîmpină bucuroși și nerăbdători să afle scopul vizitei noastre.

— Despre ce să vă povestim? întreabă ei, adunați buluc în jurul nostru.

— Despre cel mai frumos program artistic pe care-l pregătiți.

— Emilianee! Măi, Pop! măi, Emiliane, unde ești? — începe să dea din colț în colț un pionier, supărat că nu-i răspunde nimeni.

Și ne trezim că-n fața noastră se oprește un băiat de statură potrivită, care ne salută cu tot respectul celor 13 ani ai săi și cu toată modestia titlului cu care l-au onorat copiii.

— El e *regizorul!* ne lămuresc cei dintr-a VII-a.

— Așa mi-au spus, mai în glumă, mai în serios, se scuză Pop Emilian. Eu nu m-am gîndit că sînt regizor, dar mi-a plăcut să caut și să-mi dau părerea care-i mai talentat dintre noi.

— Și ne-a făcut propuneri de... angajare, completează zîmbind Gherghel Maria și Klein Suzana, proaspetele recrutate ale brigăzii artistice de agitație, de la clasele a VII-a. — Acum învățăm rolurile.

Ne-am luat rămas bun și am mers mai departe, spre Satu Mare. La *Nisipeni*, din comuna *Bercu*, copiii ne-au întîmpinat în chip de flori. O să ziceți că e vorba de un basm? Nici decum! Ei vor doar să înfățișeze, în graiul dansului, preocuparea pe care au avut-o, de a culege plante medicinale. Doream să știm însă, dacă aceiași și numai aceiași copii, care au dansat în anul trecut, vor fi dansatorii și din anul acesta. O discuție pe care am surprins-o între tovarășa instructoare de detașament, Stela Radi, și un pionier, Fenics Vasile, a putut fi lămuritoare în această privință:

— Tovarășă profesoară, eu nu știu să dansez.

— Bine. Nu știi, dar ia să vedem ce dans ai văzut? Arată-mi și mie!

Vasile stă pe gînduri, apoi face cîteva mișcări, cîntă, capătă curaj și, la un moment dat, face o descoperire epocală:

— Tovarășă profesoară, eu știu să dansez!

Uite așa, cu puțină încredere în tine, ți-ai dat seama, dragă Vasile, că ai talent.

I-am părăsit pe copiii de la Nisipeni și, străbătînd „cîtu-i Maramureșu"", am ajuns în altă regiune a țării — CRIȘANA.

La *Școala de 8 ani nr. 2* din *Salonta* ne-au primit copiii în cor. Nu este vorba de o comparație, ci de un cor adevărat, format din 145 de pionieri. Anul trecut a fost clasat pe locul I la faza raională a concursului. Anul acesta? Copiii învață cîntece noi, se exersează... Dar și ceilalți din școală, cele două echipe de dansuri, soliștii vocali și instrumentiștii au gînduri asemănătoare.

Ne-ar trebui mult, mult timp ca să cuprindem toate pregătirile legate de aceeași întrebare febrilă: care vor fi primii în concursul cultural-artistic al pionierilor și școlarilor din acest an școlar? Și în această toamnă, cînd culorile ruginii parcă se topesc după perdeaua fumurie și nesfîrșită a ploii, primăvara e prezentă totuși, rostindu-și veselia în cîntec, joc și voie bună.

Un copil vorbește-n versuri

Ne însoțea un băiat. L-am întrebat despre satul lui și ne-a răspuns: „Privește satul meu / Cu chipuri luminoase / Șuvițe de antene / Vibrează peste case". Trecînd pe lîngă sediul colectivei, a continuat: „Colectiva noastră-i / Ca o floare-n glastră".

— Tu, Ioane, cum se vede treaba, vorbești numai în versuri?

— Păi le-am învățat în brigadă.

Aha, prin urmare la Școala de 8 ani din comuna Apa, raionul Satu Mare, este o brigadă artistică de agitație.

— De doi ani este brigada, se fălî băiatul. O să vedeți. „Și de cînd s-a înființat / Șase texte am jucat".

Să ne imaginăm cîteva momente din pregătirea unui spectacol. O putem face ușor, cu ajutorul tovarășei instructoare superioare de pionieri Maria Vezentan și al celor 23 de membri ai brigăzii. Mulți dintre ei sînt artiști cu experiență, nu glumă. Ei sînt cei care la repetiții nu întîrzie cu intervențiile severe: „N-ai pus bine întrebarea / Rostește mai clar / Să se știe că-n brigadă / Ești pe scenă iar".

În timp ce textul brigăzii este încă în fașă, sosesc poștașii; da, copiii din școală, care pun colectivul de creație la curent cu cele mai semnificative fapte petrecute în clasele lor. Alții culeg melodii populare noi, auzite în sat, pentru a împodobi canavaua muzicală a textului, așa cum au făcut Roja Ileana și Maxim Floarea, care au adus în dar brigăzii, o „Floricică, floare albastră".

— Și cînd, în fine, spectacolul este gata?

— La cel de acum abia lucrăm, răspund în cor cei douăzeci și trei. Preocuparea nr. 1 a noastră, și a colegilor, va fi și a brigăzii:

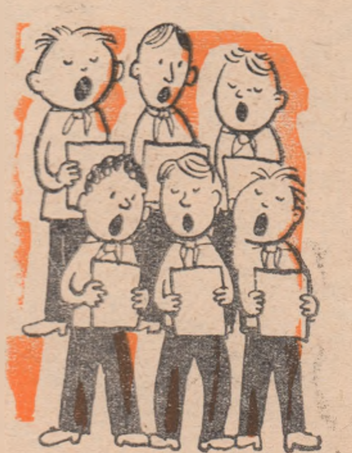
„Vom drumeți-n programul nostru viitor
Cu două personaje din cele mai alese:
Învățătura și Disciplina; iar ca decor,
Un catalog ce-a-nregistrat numai succese".

Dacă și dar

N-avem voci și dacă n-avem, ce să facem? Nu-i de glumit cu 120 de voci! Le poți drege? Nu: Le poți schimba? Nici atît! Uite, copiii din alte sate, din raionul Șimleul Silvaniei, cum ar fi Selejeni, Carastelec, dacă au avut voci au avut și un cor bun. Și dacă au avut cor bun, au fost și premiați nu o dată, la concursurile cultural-artistice. Dar noi? Cu noi, pionierii și școlarii de la Școala medie din Sărmășag, e altceva.

Pune-mă pe mine, de exemplu, să cînt „S-a dus cucul de pe-aici", că se duce corul! Sau pune-o pe colega mea să cînte „Primăvara", că începe să ningă! Așa nu merge! Om fi noi 700 în școală, o fi el format corul din 120, dar cînd ne prezentăm la cîte un concurs, nu mai ce auzi pe cîte cineva spunînd, așa ca pentru sine: „Ce cor ar fi fost să fie ăsta, dacă..." Dacă ce? Dacă aveam voci, asta e!

Acum ne-om pregăti noi pentru concursul următor... dar ce ne facem? Căminul cultural e cale de 600 metri de școală. Departe! Și pînă acolo ne pierdem și bruma de „voci" pe care-o mai avem. De! Vocile astea sînt de vină, că doar bunăvoință... ESTE ! ! !



8 din 16



Oh, frumoase dansuri oșene! Tare mi-ar place să vă urmăresc, măcar și cu ochii închipuirii. Legănarea ritmică a pașilor, strigăturile pline de foc!... Aș mai aminti de voi, fetițe dragi, cum v-ați pregătit costumele de sărbătoare în clipele voastre libere. Iar pe băieți, cum și-au încercat pălăriile țanțoș împodobite, mîndri că nu mai există feciorași ca ei, în tot ținutul Oașului. Și-apoi, cînd ați pășit pe scenă la concursul cultural-artistic, cîtă desfătare n-a fost pentru spectatori!... Și-apoi, cînd ați dansat colo, „Sîmbra din Oaș" și „La șezătoare", cine n-a bătut din palme plin de mulțumire?!

Of și iarăși, of! Unde ești tu, echipă cu 16 perechi de dansatori? Te-au părăsit pe zi ce trece, ba unul, ba altul, ba cîte un brav feciorаș, ba cîte o chipeșă fetiță... de-ai rămas împuținată, doar cu 8 din 16. Și-ai rămas îmbătrînită, cu același repertoriu...

— Dragi copii de la Certeze! Cîte amintiri duioase n-a lăsat echipa voastră!... Dar, cînd o completați?

Pagină realizată de **MARTA CUIBUȘ** și **M. DIACONU**

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361